

[Indenrigsministeren.]

være det ærede Medlem Hr. Aksel Møller bekendt, vil det være *meget* vanskeligt at administrere en saadan Ordning, og den vil i alt Fald blive uforholdsmæssig kostbar. Jeg tror derfor heller ikke, at en saadan Ordning bør gennemføres, men vil gerne i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa den ved Lov af 4. Juni 1947 om Statstilskud til visse Krigsforsikringsforbund m. v. gennemførte Ordning, hvorved bl. a. Medlemmer af det her omtalte Forbund kan opnå Henstand med eller Forlængelse af Afvikling af Bidragene. Jeg tror, at man bør blive staaende ved denne Ordning. Det jeg synes der er Grund til, er at indskærpe dette Henstandsudvalg at behandle Andragender fra erhvervsdrivende, som ikke har kunnet indregne Bidragene i Varepriserne — hvis saadanne Eksempler findes —, med al mulig Velvilje.

Til sidst vil jeg gerne oplyse — for det spiller en Rolle for Bedømmelsen af dette Spørgsmaal —, at 1ste Rate af Bidragene i dette Forbund er opkrævet, og at Restancerne har været minimale. Der er i øvrigt ogsaa kun indkommet ganske faa Andragender om Henstand, og de vedrører ganske ubetydelige Beløb.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Krag): Det er rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Aksel Møller paapeger, at man, da Folketinget sidst behandlede disse Problemer, nedsatte et Udvalg, som den 28. Maj 1947 afgav en Betænkning, i hvilken der indeholdtes Momenter, som absolut viste hen imod en fornyet Behandling af Sagen paa den Maade, at man beskæftigede sig med Krigsforsikringsbidragene til Krigsforsikringsforbundet for Handel, Industri og Haandværk og her rejste det Spørgsmaal, hvorvidt saadanne Bidrag kunde overvælttes paa Varepriserne. Handelsministeren gav Løfte om, at han i Løbet af nogle Maaneder vilde foretage en Undersøgelse og derefter vende tilbage til Folketinget med Løsningen paa disse meget vanskelige Problemer. Det gjorde imidlertid min ærede Forgænger Hr. Villemoes aldrig, og det ærede Medlem af dette Ting, Hr. Axel Kristensen — ogsaa min Forgænger — gjorde det heller ikke, det vil sige, at dette Løfte aldrig er blevet indfriet, og det er først nu under Behandlingen af Sagen, jeg er blevet klar over, at en saadan uindfriet Forpligtelse paahviler Handelsministeriet. Jeg har derfor sat mig i Bevægelse for at faa Spørgsmaalet opklaret. De Svar, der kan gives, er allerede givet

af den højtærede Indenrigsminister i det Svar, han gav.

Det, man særlig interesserede sig for her i Tinget, var, om der med Hensyn til Muligheden for at overvælte saadanne Bidrag var Forskel paa smaa og store Virksomheder. Som det fremgik af Indenrigsministerens Forklaring, er der ingen saadan Forskel, store og smaa Virksomheder er ganske ens stillede, og den almindelige Regel er, at Bidrag af denne Art kan indregnes i Varepriserne i det Omfang de faktisk er afholdt, og i det Omfang der er Plads hertil efter de almindelige Regler for Inddækning af faste Omkostninger, det vil sige, at hvis Virksomheden kører for halv Kapacitet, vil den kun faa halvt Krigsforsikringsbidrag inddækket. Nogen Forskel mellem store og smaa Virksomheder er der ikke, de bliver fuldstændig ens behandlet.

Jeg haaber, at disse Bemærkninger kan have løst den tunge Byrde, dette ubesvarede Spørgsmaal har lagt paa Handelsministerens Skuldre. Er dette ikke Tilfældet, er jeg villig til at foretage yderligere Undersøgelser i Forbindelse med den Drøftelse, der formentlig skal finde Sted i Udvalget efter denne Debat her i Tinget.

I den anden Del af de ærede konservative Medlemmers Forespørgsel, som direkte er rettet til mig, rejstes forskellige Spørgsmaal i Form af Ønske om Lovforslags Fremsættelse, som jeg her skal forsøge at give en Redegørelse for.

For det første rejstes der Ønske om, at der ydes hel eller delvis Erstatning for det Driftstab, som har ramt de schalburgterede og luftbombarderede Virksomheder. Dette Spørgsmaal om Erstatning for Driftstab, der har ramt schalburgterede og luftbombarderede Virksomheder, var flere Gange fremme i Krigens og Besættelsens Aar, særlig kraftigt kom det frem efter Luftbombardementet af Burmeister & Wain i Januar 1943. Der blev optaget Forhandlinger med Handelsministeriet, Udenrigsministeriet og Industriraadet, hvorunder man søgte en Løsning paa Problemet, idet det fra en Del Sider blev hævdet, at man ikke vilde arbejde for Tyskerne, hvis der ikke blev givet en saadan Sikkerhed i Tilfælde af Driftstab ved Krigsskade. Til stor Lettelse og Glæde for Ministerierne og, jeg tror, Industriraadet, blev denne Sag imidlertid henlagt, idet det viste sig, at man fra Industriraadets Side netop ikke ønskede en obligatorisk Forsikringsordning paa dette Omraade.

Senere blev Problemet rejst igen, og man var da ret langt inde i Drøftelser inden